

Зміст

ПЕРЕДМОВА 3

ГРИЦЬКО ГРИГОРЕНКО

КОРОЛІВНА КРИХІТКА ТА КИЦЬ-КИЦЬ ... 6

ВАСИЛЬ КОРОЛІВ-СТАРИЙ

ЗЛИДНІ 27

ЧОРТОВА ПЕРЕЧНИЦЯ 49

ІВАН ЛИПА

БЛИЗНЯТА 67

КАЗКА ПРО МАКСИМА 93

ГРИГОРІЙ КВІТКА-ОСНОВ'ЯНЕНКО

ПІДБРЕХАЧ..... 104

ОЛЕНА ПЧІЛКА

ЖУРАВЕЛЬ ТА ЧАПЛЯ..... 112

КОЗА-ДЕРЕЗА 116

ЛЕСЯ УКРАЇНКА

ЛЕЛІЯ 127

БІДА НАВЧИТЬ 157

ІВАН ФРАНКО

ФАРБОВАНИЙ ЛИС 171

ЛІТЕРАТУРА 191

5

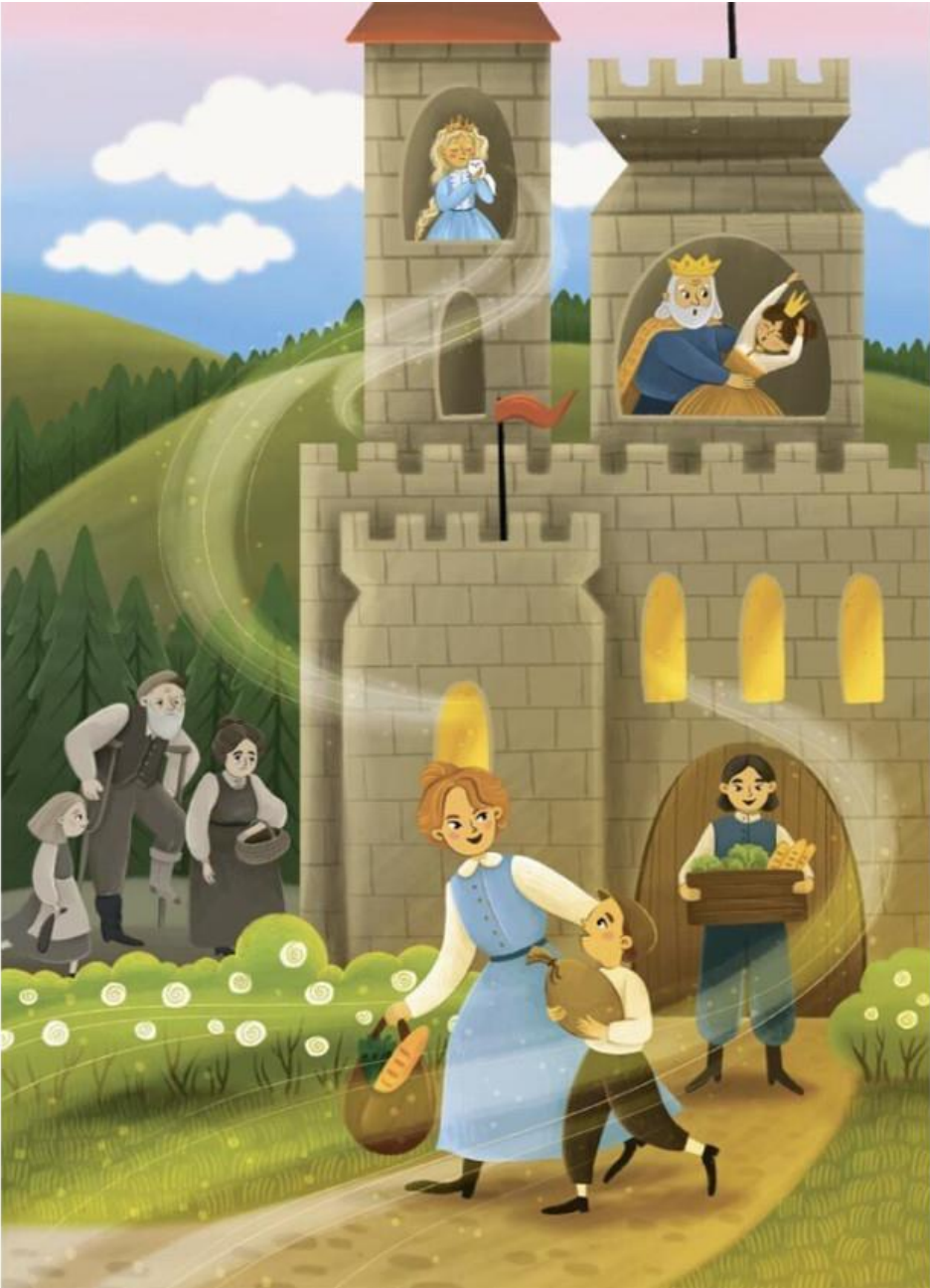

І з того часу харчувала вона всіх, хто б не прийшов, і зодягала вона всіх, і керувала вона їх, і будувала всім і все. От як прийде до неї голода, вона побачить її і почне плакати, та сльози її замиготять барвистими іскрами в повітрі, — кицька зараз скік і назбирає багато камінців дорогих, самоцвітних, ні одного не промине. І що більші були злидні, то більше камінців збиралось. І почали в тому царстві дорогі камінці замість грошей ходити.

І хутко не стало в тому царстві ні мандрів, ні жебраків, ні лихих, ні скупих. У всіх було все й було всього доволі: і що їсти, що пити, і де жити, і в чому походити.

І коли не стало більше потреби в камінцях для людей, а в королівни зостався ще якийсь їхній запас, вона почала на них купувати собі квітки, що дуже любила. І де б, у якому

Він сипнув останній перець кільком музикам, що билися під сценою оперного театру кларнетами, контрабасовими смиками та гобоями, і шугнув, як стріла, додому.

Коли ж він перелітав знову передмістям, то помітив досить незрозумілу на перший погляд подію.

60

Під великим, гарним домом, що стояв на передмісті, вовтузилося на деревах троє людей. Хоча ніч й не була дуже темна, але ж відразу не можна було здогадатися, що ті дорослі люди можуть робити на

деревах серед ночі. Певне, що знизу їх навіть ніхто не міг би помітити, бо вони говорили поміж собою тихими голосами. Але ж Чорт, поспішаючи, летів навпростець понад будинками й згори їх угледів. Зацікавившись, він присів на хвилинку, мов ворона, на верхів'ї осокора й дивився.

Тим часом ті люди швидко підвішували на дерева чималу сітку, ніби той гамак, що в ньому люблять вилежуватись пани, коли приїзять з міста в село на літо.

не перекажеш їх. Ми тільки подумай-
мо об тім, що недобре діло брехати;
недобре для себе, а другому такого
наrobiш, що й не відчитаєш нічим!
Ось слухайте.

Просив Пархім Остапа, щоб пішов
за нього старостою до Хіврі. Хівря
була дівка годяща, була хазяй-
ка, роботяща, мала й худобин-
ку; а Пархім теж парубок го-
лінний* — хоч куди. Остап,
нічого робити, каже:

— Добре, піду, аби б
товариша знайти.

Зострівся з Самійлом.

— Зроби милість, Пе-
тровичу Самійло, — каже
Остап, — іди зо мною
підбрехачем за Пархо-
ма до Хіврі.

*Бравий, завзятий. — Прим. ред.

— Та чи зумію лишень, — каже Самійло, — зроду не був у сім ділі.

— Та воно не трудно, — каже Остап, — я буду починати брехати, а ти підбріхуй; звісно, як старости брешуть про парубка, за кого сватають, а без брехні вже не можна!

Я збрешу на палець, а ти підбріхуй на цілий лікоть, то й закінчаєм діло, зап'ємо могоричі, а молоді опісля нехай живуть, як знають!

— Добре, Остапе, зумію, піду добуду паличку і зайду за тобою, — сказав Самійло і потяг додому.

Зібралися старости, як обов'язок велить, узяли хліб святий під плече, палички у руки, пішли до Хіврі.

в'янули. Але як молоді Лисички в народних вбраннях задзявкотили тоненькими тенорами, то цар не міг втриматися. Його серце було переповнене, його обережність заснула, й він, піднявши морду, задзявкав і собі по-лисячому. Господи! Що сталося? Усі співаки відразу затихли. Усім міністрам і слугам царським відразу мов полуда з очей спала.

